

"двостепенних", материјалистичких односа према животу и уздиже га до области у којој постоји и трећа страна живота - дубина - и гдје се сав свијет већ види као озарен Божијом свјетлошћу. И само у тој

која благосиља, него воља која је допушта, воља Божија, без које ништа у свијету не може да се деси. Да би се потамњеној свијести најизражајније показала одвратност зла, да би се огрубјели човјек научио да познаје

Човек је тек Богочовеком враћен себи. Јер је на дну свога многоструког бића логосан. Нема човека кога не обасјава Логос при уласку у овај свет и овај живот (ср. Јн.1,9). Све што је човеково, док се не врати Богочовеку, док се не ологоси, не обогочовечи, бесмислено је и у основи нечовечно. Јер је човек прави човек једино Богочовеком и у Богочовеку. Крајњи циљ Логосовог очовечења и састоји се у томе да човека ологоси и обожи у васцелом бићу његовом. Бог Логос постаде човек да би ологосио човека, и душу његову, и тело његово, и мисао његову, и осећање његово, и све што човека чини човеком. Без тога ужас су, чудовишта су, страшили су и наша душа, и наше тело, и наша мисао, и наше осећање. Нашто нам они? Да трнемо, да немимо, да обамиремо на догледу смрти и свеколиког хаоса животног?...

Преподобни Јустин Ћелијски

дубини поимања свијета, као творевине Божије, мада и творевине која лежи "у злу", али која, прије свега, лежи у Богу ("вездје Сиј и всја Исполњајај"[1]), историја човјечанства престаје да буде само "погана", потчињена само грешној људској или демонској вољи... Над сваком силом свијета увијек стоји сила и воља Творца... И та виша сила допушта или благосиља ове или оне догађаје свијета, пројављујући људску слободу, откривајући циљ историје.

Када гледамо човјечију власт која је себи задала циљ да одбаци Божију власт у свијету, ми се питамо: каква воља покреће такву власт? Наравно, воља човјечија и демонска, односно, тварна. Али каква воља њу допушта на земљи? Злу вољу не трпи, наравно, воља

вриједности више, вриједности вјечне, да би се свијет спасио од зла - ради тога воља Божија допушта у свијету ту "екстериторијацију" обезличене гријехом људске свијести и зле воље, чије су посљедице и деструктивне стихије природе - буре, болести, епидемије, земљотреси, поплаве, катастрофе... Не благосиља Творац то болесно унаказивање хармоније живота коју је Он саздао, него га допушта, са ради човјека промислитељним циљем, са циљем да исцијели духовну унакаженост у људима. И само када схвати своју беспомоћност, слабост и смртност своју без Бога, човјек може наћи своје велико спасење у Богу... То се увидјети може само у свјетлости вјечности.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРИДЕСЕТ ДРУГА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА, ПО БОЖИЋУ

Мт. 2, 13 - 23, зач. 4;

Гал. 1, 11. - 19; зач. 200.

св. 20 000 мученика Никомидијских, преп. Симон Мироточиви
недеља Отаца Христових по телу

јеромонах Григорије (Светогорац) РОЂЕЊЕ ХРИСТОВО - БОЖИЋ

Након благовести Богородици, следећи христолошки догађај који прослављамо је рођење Исуса Христа по телу. Свети Златоусти назива празник Рођења Христовог Митрополом празника и прославља га говорећи: „Гледам чудновату тајну. Гласове пастира чујем у ушима својим. Анђели певају, арханђели поју, серафими славослове, сви празнују гледајући Бога на земљи и човека на небесима. Бога, који се на небесима налази, гледају као Онога који је узрочник Свог силаска на земљу. Човека, који је на земљи, гледају како се човекољубљем Божијим нађе на небу“

И Григорије Богослов прославља дан Рођења Господњег: „Христос се рађа — прославите! Христос са небеса — сусрећите! Христос на земљи — узвисите се!“ и наставља: „Бестелесни Бог узима тело, Невидљиви бива видљив, Онај коме нико не могаше да се приближи, постаје опипљив, Безвремени добија почетак, Син Божији — Син човечији постаје.“

Празник Рођења Христовог јесте Богојављење, дакле јављање Бога у свету. По речима апостолима: Бог се јави у телу. Ово значи да Бог Логос узме људско тело и јави се у свету као Богочовек. Ово јављање Божије у нашем свету и у нашем животу је почетак нашег сопственог уласка у свет Божији.

Сагласно са Григоријем Богословом, смисао Божића јесте да је Бог дошао људима како би се они приближили Њему. Јер као што смо заједно са Адамом умрли, тако ћемо и заједно са Христом живети. Говорећи о јединству божанске и човечанске природе у Личности Христовој, свети Григорије Богослов са побожним чуђењем каже: „Колико је дивљења достојно ово сједињење Бога са човеком! Какво је то чудесно сједињење! Онај који јесте — ствара се. Онај који богати друге, сиромашан постаје. Онај који је пунотан — истошчује се. Он се истошчује од славе Своје, да бих ја окусио од

email: kontakt@manastirpodmaine.org
internet prezentacija: manastirpodmaine.org

пуноће Његове“

Овај последњи израз светог Григорија обухвата свеукупну тајну очовечења Христовог једном речју: К е н о з а . Оваплоћење Господње представља кенозу, испражњење од Његове божанске славе. Откровењска је реч апостола Павла: Христос будући у обличју Божијем... је себе понизио узевши обличје слуте... и изгледом се нађе као човјек, Унизио је себе и био послушан до смрти, и то до смрти на крсту.

Унижење Христово јесте снисхођење љубави Његове према роду људском. Да није Бог дошао к човеку, не би човек могао да дође к Богу. Без унижења Исуса Христа, не би било могуће да се оствари обожење човека. Требало је, говори Григорије Богослов, да Бог сиђе са висине славе Своје и да се човек уздигне од свог унижења, да би човек заједничарио у божанској љубави. У стварности је, међутим, Христос сишао све до ада, а човек је само пружио руку да прими нови живот који му донесе.

Љубав је кеноза човекова: онај који љуби оставља самога себе и нуди се другоме. Устима светог Златоустог, Христос говори свакоме од нас: „Тебе ради, дете моје, осиромаших, избивен бих, унизих се од славе моје. Оставих Оца и дођох к теби који ме мрзиш и одбацујеш. Дотрчах к теби да те учиним својим. Тебе са самим собом

сјединих. И горе на небесима тебе имам, и доле на земљи сједињен сам са тобом“

Очовечењем Христовим, за свакога од нас отвори се рај, небеса се распрострше по земљи, небеско се са земаљским смеша. Анђели и људи заједно прослављају заједничког Оца. Човек почиње да се нада васкрсењу. Гле, радује се Царство небеско! И све ово даровало је безгранично снисхођење божанског човекољубља. Оно учини ово велико чудо доласка Бога у наш свет. Чиме можемо да узвратимо Господу за бескрајно обиље човекољубља Његовог?

Можда све до данас, на љубав Христову одговарасмо само својом незахвалношћу. Нашим животима смо вероватно ражалостили Христа. Он је оставио Своју божанску славу, сишао у свет и претрпео све нас ради. Учинимо и ми нешто за нас саме. Узмолимо га смирено да, огњем љубави коју има за нас, и у нама разгори љубав према Њему. Да, као што говори свети Никодим, не пожелимо ништа друго, да не дишемо ничим другим осим Господом. Браћо моја, дајмо све Христу да од Њега све примимо, то јест, да примимо самога Христа.

архиепископ Јован (Шаховској) СЛОБОДА И ВЛАСТ

Када се због нечега буни против неке власти овога свијета, хришћанин се не буни против природе те, од Бога дате власти, него само против њеног неправедног садржаја. У томе је суштина хришћанског личног, мудрог, далековидог односа према власти, за разлику од односа анархичног, самосног или апстрактног. Човјечанство је навикло или да се тупо потчињава свакој принуди, или да егцентрично устаје против сваке принуде, па чак и против саме природе власти. Само се на слијепо и самосно супротстављање властима односе ријечи апостола: "Који се противи власти противи се Божијем установљењу".

Устајући против неправедног духа ове или оне власти, борећи се за враћање у свијету погажених Божијих закона, човјек, у суштини, штити сам лик власти као Божије установе, коју је Бог дао на добро, а не на зло.

Власт се даје на Богослужење и на служење човјеку; власт се човјеку даје ради његове истинске слободе, а не ради устанка против Бога и не ради човјековог господарења над човјеком. Прва земаљска власт на земљи је власт родитељска. И дијете је позвано не само да јој се повинује, него и да је поштује: "Штуј оца својег и матер своју". Ипак, чак и то прво своје повиновање човјек, у неким случајевима, мора, па чак је и обавезан, да наруши, јер - "мора се повиновати више Богу, него ли

људима" (Дјела, 5:29). Ако у односу на законит и природну родитељску власт Јеванђеље заповиједа страшну, у чистом својем значењу, ријеч мржњу (односно, највиши израз одбацивања), тим прије човјек има право да свето "мрзи", т.ј. да одбацује, да не прихвата ону власт свијета, која њега или друге људе спрјечава и онемогућава да слуша посљедњу власт и правду Божију. Такав је дијапазон слободе духа која је човјеку дата с висине! Али, та се слобода не рађа из егоизма људског, него из Божије љубави према човјеку и из узвратне љубави човјекове према Богу.

Ако се пак не тражи права слобода, него егоистичка, и ако се пренебрегава воља Божија, зло се умножава. То ми видимо у историји. Само испуњавање воље Божије и умањење егоистичке воље, као остваривање љубави и послушање Богу, јесте истинска слобода.

Позивајући на повиновање државној власти, апостоли позивају на повиновање власти као таквој, датој на сазидање и на очување доброг сазидања. Апостоли зову на послушање ономе што је "од Бога" (у историји је било и таквих фантазера, који су се гнушали сваке власти у свијету, који су били спремни да у свакој државној власти виде "печат ђавола" и "силу антихриста").

Апостол Павле у свим огранцима своје задивљујуће мисли изводи човјека из